

عبور زنان از خطوط قرمز رژیم اسلامی

زنان ایران، اولین هشت مارس، روز جهانی زن را در سال ۵۷، در شرایطی برگزار کردند که رژیم اسلامی پیش از بقدرت رسیدنش به امپریالیسم جهانی قول داده بود که در ایران سوسیالیست ها را که سرسخت ترین دشمن سرمایه هستند و از جمله زنان سوسیالیست را قلع و قمع کند.

تظاهرات گسترده هشت مارس با شعار اصلی "آزادی جهانی ست نه غربی، نه شرقی" یک زنگ خطر جدی بود علیه رژیم تازه نفس که بهمت زنان مترقی و کمونیست با شکوه چشمگیری برگزار شد و با کشتار و اعدام بسیاری از فعالین آن، در تاریخ سرکوب و اختناق سرمایه حاکم، ماندگار و ابدی شد.

اکنون سی و هفت سال است که اختاپوس مرگ در وحشت از انقلاب، همچنان برای تداوم سرکوب و اختناق تشنه به خون زحمتکشان و زنان است. آنچه روند مبارزات زنان تا به امروز نشان میدهد، زنان ما با تمام محدودیتها، از بسیاری از خطوط قرمزی که این رژیم ضد زن برایشان کشیده بود با شجاعت و مبارزه شان عبور کرده اند. مبارزه معلمان زن، پرستاران، مادران زندانیان سیاسی و زنان کارگری که پشت در زندانها خواهان آزادی عزیزانشان هستند تنها گوشه کوچکی از مبارزات با شکوه آنان است.

بدون تردید خواست آزادی و برابری چون در ارتباط با کار و مزد برابر است نه تنها در اشتغال و حقوق شهروندی بلکه در مطالبات رفاهی عمومی زنان از عهده جنبش زنان به تنهایی برنمیآید، چنین خواستی جزء مطالبات لاینفک کارگریست که زنان میبایست با متشکل شدن با برادران هم رزمشان به خواست هایشان دست یابند. اما "لیبرالهای وطنی" پس از شکست "کمپین دومیلیون امضا" همچنان بر این عقیده اند که این مطالبات "مدنی" است و ارتباطی به مطالبات اقتصادی و سیاسی ندارد.

در انتخابات اخیر نیز "کمپین تغییر چهره مردانه مجلس" تشکیل شد که دست کم در آستانه انتخابات مجلس شورای اسلامی خود اذعان دارند که دارای کاندید نیستند. اما سخنگوی لیبرال ما، خانم نیره توسلی، هنوز معتقد به کار فرهنگی در میان مجلسیان است و قرار است این "ناجیان لیبرال" دو سال آینده نیز در انتخابات ریاست جمهوری شرکت کنند. تو گویی نه فقط در کشورهای اسلامی بلکه حتا در غرب و آمریکا، زنان در قدرت، در استثمار، جنگ و آوارگی، بیحقوقی زحمتکشان زن و مرد همدست نبوده اند که از خانم گلدا مایر نخست وزیر سابق اسرائیل تا مارگارت تاچر نخست وزیر سابق انگلستان و آنجلا مرکل صدر اعظم جنایتکار میتوان بعنوان نمونه نام برد.

هشت مارس در اصل روز جهانی زنان کارگر نامیده میشود که سوسیالیست ها پایه گزار آن بودند. این روز متعلق به زنانیست که با در آمد کم تنها سرپرست خانواده اند، به پرستاران، معلمان، زنان کارگر، ریحانه ها، سنگسار شدگان، و متعلق به فرخنده هاست. بنابراین اتحاد همه زنان با هم به عنوان "خواهران" - توجه نکردن به تعلق طبقاتی شان- نمیتواند زنان کارگر را از تحت ستم بودن رهایی دهد.

فقط مبارزه متحدانه کارگران زن با رفقای طبقاتی شان، یعنی کارگران مرد، علیه سرمایه داری و برای یک جامعه برابر و سوسیالیستی است که در اساس رهایی کارگران و رهایی همه زنان در بر خواهند داشت. اتحاد زنان و مردان کارگر یک مقوله اخلاقی نیست بلکه یک ضرورت عملی در مبارزه برای رسیدن به برابری واقعی است.

خجسته باد روز جهانی زن!

زنده باد سوسیالیسم!

کمیته اجرایی اتحاد سوسیالیستی کارگری

۲۸ فوریه ۲۰۱۶